

To se tumačilo tako da je posvećena čestica, koju je mladi mučenik branio životom, postala njegovim tijelom, tvoreći tako s njegovim tijelom jednu jedinu neoskvrnjenu hostiju prinesenu Bogu.

Dragi ministranti, svjedočanstvo svetog Tarzicija i ta lijepa predaja nas uče dubokoj ljubavi i velikom štovanju koje moramo gajiti prema euharistiji: to je dragocjeno dobro, blago čija se vrijednost ne može izmjeriti, to je Kruh života, to je Isus koji se daje za hranu, potpora i snaga za naš svakodnevni put i otvorena staza prema vječnom životu; to je najveći dar koji nam je Isus ostavio.

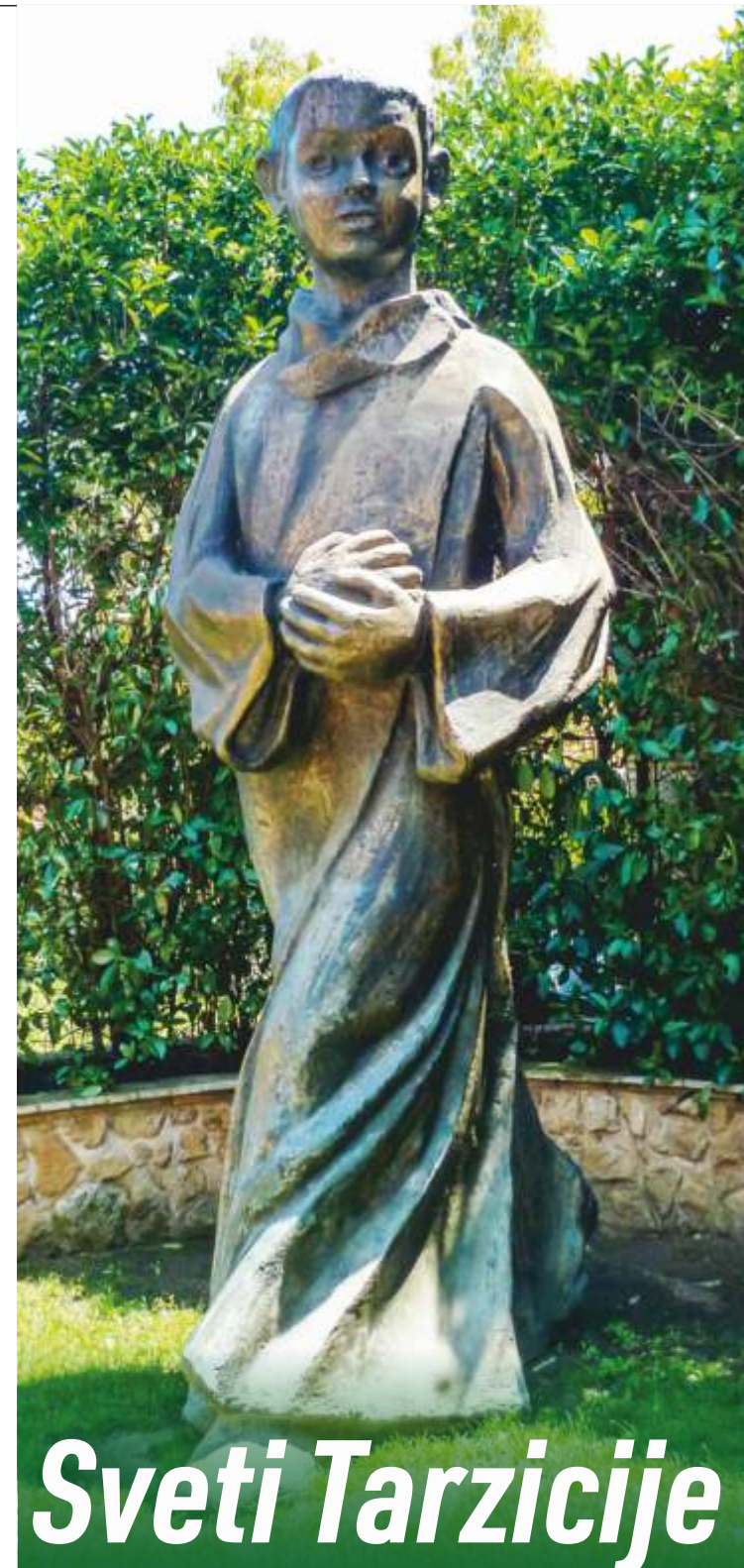
MOLITVA PRIJE SVETE MISE

*Bože, ti divnim redom dijeliš službe anđelima.
Daj da i ja kod ove Svete Mise služim tvom
žrtveniku poput anđela:
radosno, pobožno i pažljivo.
Svi sveci i svete Božje,
a posebno sveti ministranti molite za mene.*

MOLITVA POSLIJE SVETE MISE

*Isuse, blagoslovi mene
i sve moje prijatelje ministrante.
Pobudi u nama i u mnogim dječacima
klicu duhovnog zvanja.
Ako pak mene zoveš, daj mi snage da ti kažem:
«Evo me»!*

http://www.vatican.va/content/benedict-xvi/hr/audiences/2010/documents/hf_ben-xvi_aud_20100804.html

Sveti Tarzicije

Tko je bio sveti Tarzicije? Nemamo mnogo podataka. Živio je u prvim stoljećima Crkve, točnije u trećem stoljeću.

Pripovijeda se da je bio mladić koji je posjećivao Katakombe svetog Kalista ovdje u Rimu i bio je veoma vjeran svojim kršćanskim zadaćama. Veoma je volio euharistiju i, iz raznih dostupnih nam informacija, zaključujemo da je, vjerojatno, bio akolit, to jest ministrant. Bile su to godine u kojima je car Valerijan okrutno progonio kršćane, koji su bili prisiljeni potajno se okupljati u privatnim kućama i, katkad također u katakombama, da slušaju Božju riječ, mole i slave misu. Bilo je sve opasnije i nositi euharistiju zatvorenicima i bolesnima.

Jednoga dana, kada je svećenik, po običaju, pitao tko je spreman nositi euharistiju drugoj braći i sestrama koje su je čekale, ustao je mladi Tarzicije i rekao: "Pošalji mene".

Taj se mladić činio premladim za tako zahtjevnu službu! "Moja mladost – rekao je Tarzicije – bit će najbolje okrilje za euharistiju". Svećenik, kojega su te riječi uvjerile, povjerio mu je taj dragocjeni kruh rekavši mu: "Tarzicije, sjeti se da je nebesko blago povjereno tvojoj slaboj brizi. Izbjegavaj napučene ulice i ne zaboravi da se svete čestice ne smiju bacati psima niti biserje svinjama. Hoćeš li vjerno i sigurno čuvati sveta otajstva?". "Radije ću umrijeti – odgovorio je odlučno Tarzicije – no pustiti ih."

Na svom putu susreo je na ulici neke drugove, koji su, pošto mu se približiše, pozvali ga da im se pridruži. Njegovo odbijanje je kod njih – a bili su pogani – pobudilo sumnju te su opazili da je nešto privinuo uz grudi i da to brani. Pokušali su mu to istrgnuti ali uzalud; borba je postala sve žešća, osobito kada su saznali da je Tarzicije bio kršćanin; pretukoše ga, sasušu na nj kamenje ali on nije ispustio euharistiju.

Umirućeg Tarzicija neki je pretorijanski časnik koji se zvao Kvadrat, koji je također, potajno, postao kršćanin, odveo svećeniku. Stigao je njemu mrtav, ali je još uvijek pritiskao na grudi u platno umotanu euharistiju. Odmah je pokopan u Katakombama svetog Kalista.

Rrema napisu koji je sastavio papa Damaz umro je 257. Rimski martirologij kao datum njegove smrti odredio je 15. kolovoza i u istome se martirologiju prenosi također lijepa usmena predaja. Prema kojoj uz tijelo svetog Tarzicija, ni u rukama, ni u odjeći, nije bio pronađen Presveti sakrament.

